

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **Z-Group Steel Holding, a. s.**, se sídlem Veselí nad Moravou, Kollárova 1229, zast. Mgr. Tomášem Šmucrem, advokátem se sídlem Plzeň, Doubravka, V Malé Doubravce 1242/27, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, odbor životního prostředí, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **obec Dobřív**, se sídlem Dobřív 305, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2012, č. j. ŽP/6751/12, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2014, č. j. 30 A 74/2012-110, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2014, č. j. 30 A 74/2012-110, **se zamítá.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Rokycany, odboru životního prostředí, ze dne 30. 4. 2012, č. j. 1906 – 1/OŽP/11, bylo dle § 8 odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“), výrokem 1/ vydáno s platností do 31. 12. 2022 pro Obec Dobřív (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“) povolení k odběru podzemních vod z blíže specifikovaných studen v k. ú. Pavlovsko, a to za účelem zásobování vodovodu pro veřejnou potřebu osoby zúčastněné na řízení, část Pavlovsko (výroky 2/ a 3/ byly uloženy konkrétní povinnosti provozovateli a vlastníku vodovodu). Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala odvolání, ve kterém namítala, že měla být účastnicí povolovacího řízení a s vydaným povolením osobě zúčastněné na řízení nesouhlasila. Odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje, odborem životního prostředí, (dále jen „žalovaný“) ze dne 5. 10. 2012, č. j. ŽP/6751/12, pro nepřipustnost dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatelka není účastníkem řízení, který by mohl podat podle § 81 správního řádu odvolání. Následnou žalobu stěžovatelky zamítl Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 28. 2. 2014, č. j. 30 A 74/2012-110 (dále jen „napadený rozsudek“); v otázce účastenství stěžovatelky se shodl se závěrem žalovaného.

[2] Stěžovatelka podala kasační stížnost a současně navrhla přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh odůvodnila tím, že v důsledku napadeného rozsudku musela ukončit dosud nepřetržitě trvající bezúplatné zásobování jejího průmyslového areálu pitnou vodou vedenou vodovodem ze studen v k. ú. Pavlovsko. Dostupná alternativa zásobování je úplatná a bude mít podstatný dopad do hospodaření stěžovatelky měrou, jež přímo ohrožuje další provozování průmyslového areálu. Konstatovala, že přiznáním odkladného účinku nevznikne žádná újma žalovanému ani osobě zúčastněné na řízení, neboť obyvatelé části Pavlovsko byli a nadále jsou zásobeni pitnou vodou taktéž ze studen v k. ú. Pavlovsko. Z téhož důvodu zde nebude ani rozpor s důležitým veřejným zájmem, kterým je právě zásobování obyvatelstva pitnou vodou.

[3] Žalovaný nesouhlasil s návrhem stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Osoba zúčastněná na řízení se k návrhu nevyjádřila.

[4] Nejvyšší správní soud po zvážení přednesených argumentů dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nejsou naplněny.

[5] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (zde stěžovatelku) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Podstatou institutu odkladného účinku je dosažení toho, aby po dobu přezkumu nebylo rozhodnutí vykonáno a nezakládalo jiné právní následky. Přiznání odkladného účinku má místo pouze výjimečně, a to v případě, že při vykonání napadeného rozhodnutí, jež by následně bylo v rámci soudního přezkumu shledáno nezákonným a zrušeno, nebylo možné či bylo neúměrně obtížné vrátit stav věcí do podoby před nezákonným rozhodnutím (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 – 96, dostupné na www.nssoud.cz). Důvodem pro přiznání odkladného účinku je hrozba vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatelce oproti jiným osobám, přičemž tvrdit a doložit takovou újmu je povinna stěžovatelka. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí.

[7] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vyslovil již dříve právní názor, že při splnění zákonem stanovených podmínek lze i v řízení o kasační stížnosti přiznat odkladný účinek přímo ve vztahu k žalobou napadeným rozhodnutím správních orgánů. Např. v usnesení ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 - 96, publ. pod č. 786/2006 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Odkladný účinek podle § 107 soudního řádu správního může být v řízení o kasační stížnosti přiznán a působit nejen ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu (či jeho části), ale i přímo ve vztahu ke správnímu rozhodnutí (či jeho části), k jehož přezkumu se dotyčné řízení před krajským soudem vedlo“*. Podle tohoto usnesení *„je nutné v těchto výjimečných situacích (pozn.: když jsou naplněny podmínky dle § 73 odst. 2 s. ř. s.) po dobu trvání přezkumného soudního řízení výkon či případně jiné právní následky správního rozhodnutí pozastavit, protože v opačném případě by samotné přezkumné řízení soudní ztratilo podstatnou část svého základního smyslu, jímž je nepochybně bránit tomu, aby právní poměry osob byly upraveny či ovlivněny nezákonnými rozhodnutími veřejné správy“*.

[8] Nejvyšší správní soud předně dospěl k závěru, že výkonem napadeného rozsudku ani výkonem rozhodnutí žalovaného k újmě stěžovatelkou namítané dojít nemůže. Podstatou napadeného rozsudku krajského soudu i rozhodnutí žalovaného bylo totiž vyřešení procesní otázky, zda stěžovatelka je (měla být) účastnicí vodoprávního řízení, nikoliv meritorní projednání věci samé. I v případě, že by tedy Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti stěžovatelky a dospěl k závěru, že byla tzv. opomenutou účastnicí ve správním řízení, nedosáhla by více, než (vedle zrušení napadeného rozsudku) zrušení rozhodnutí žalovaného o nepřipustnosti odvolání, jímž by se pak žalovaný byl povinen meritorně zabývat. Je proto zřejmé, že ani případné přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by nemohlo zabránit stěžovatelkou tvrzené újmě spočívající v nákladech vynaložených za odběr vody z jiného zdroje.

[9] Současně je možno také konstatovat, že stěžovatelka nedostála ani povinnosti konkrétně tvrdit a doložit případnou jí hrozící újmu. Toliko obecně konstatovala, že místo bezúplatného odběru vody by musela přistoupit k úplatnému odběru, což by mohlo hospodářsky ohrozit provoz jejího průmyslového areálu. Žádná konkrétní tvrzení ani žádné podklady a důkazy o její hospodářské situaci však nepředložila; na závažnost újmy tak nebylo z čeho usuzovat.

pokračování

[10] Pro uvedené nebylo již třeba samostatně se zabývat otázkou rozporu odkladného účinku s veřejným zájmem.

[11] Z důvodů výše vyložených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu